

NIHAL YEĞİNOBALI

GAZEL

❤
CAN

ROMAN

Nihal Yeğinobalı
GAZEL

Can Yayınları: 1618
Türk Edebiyatı: 465

© Nihal Yeğinoğlu, 2007
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2007

1. basım: Nisan 2007

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Hayriye Kaymaz
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Basımevi

ISBN 978-975-07-0758-2

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Nihal Yeğinobalı
GAZEL

ROMAN

CAN YAYINLARI

**NİHAL YEĞİNOBALI'NIN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

GENÇ KIZLAR / *roman*

CUMHURİYET ÇOCUĞU / *anı*

SİTEM / *roman*

MAZİ KALBİMDE BİR YARADIR / *roman*

Nihal Yeğınobalı, Manisa'da doğdu. İstanbul'a geldiğinde sekiz yaşındaydı. Orta ve lise öğrenimini Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'nde tamamladı. Daha sonra Amerika'ya gitti. New York Eyalet Üniversitesi'nde edebiyat öğrenimi gördü. Usta bir çevirmen olarak sayısız klasik ve çağdaş edebiyatçıyı, romanları ve öyküleriyle dilimize kazandırdı. Vincent Ewing adını koyduğu sözde Amerikalı bir yazarın imzasıyla yazdığı ilk romanını *Genç Kızlar* adıyla yayınladı. Bu kitap, çeviri bir kitap kandırmacasıyla yıllarca yeni basımlar yaptı. Hâlâ da basılıp satılmakta. Ardından *Sitem* (1997), *Mazi Kalbimde Bir Yaradır* (1998) ve *Belki Defne* (2005) adlı romanları ve Cumhuriyet Çocuğu (1999) adlı anı kitabını da yayınlayan yazarın son romanı *Gazel*'dir.

*İnsan yüreğinde henüz yaratılmamış köşeler vardır.
Acılar işte buralara yerleşir, bu köşeler var olabilsinler diye.*
Graham Greene

“*Bakireyim de ondan!*” diye Serap, çıplak omuzlarını ürküntü karışık bir hazla kısarak kendi kendine mırıldandı: “*Evet.*” Bakire olduğu için bu denli aşırı duyarlıydı tüm çevresine karşı; bakire olduğu için kendisini çok zaman Yaşam ve Doğa güçleriyle şaşırtıcı bir iletişim içinde bulabiliyordu. Hem algılama gücünün hem de beş duyusunun olağanüstü keskinliğini de bakireliğine borçlu olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Gerçi bu aşırı duyarlıktan yaka silktiği zamanlar olmuyor değildi. Şu andaki gibi, örneğin: Çözümleyemediği kötü bir önsezi onu uykusundan uyandırmış, yüreğini sıkıştırmıştı. İçindeki tatsız duygudan bir türlü kurtulamıyordu.

Buna karşın, gene de, şu anda bile, yirminci yaşının eşğine kadar, bedensel ve ruhsal yönden böylesi el-değmemiş ve bütünlüğü zedelenmemiş, “*bakire*” olarak kaldığı için yarı utangaç bir gurur duymaktan kendini alamıyordu.

“*Boğaziçi Anadolu Yakasının Bakire Bilicisi Serap Andelip!*” diye gizlice gülümsedi bir an. Bu onun kendi kendineyken sık sık yaptığı bir şeydi, bir yarı-şaka.

Sonra içindeki karanlık önsezi bir ürpertiyle ona kendini yeniden anımsatarak gülümsemesini dudaklarından sildi.

1948 yılının Mayıs ayı ortalarında bir gece. Serap Andelip, İstanbul, Mirgânköy’deki balkonlu yalı odasında sıkıntılı bir rüyadan uyanmıştı. Yatağının üstündeki örtüyü omzuna sarıp balkona çıktı. Dışarıda, Boğaziçi gecesi sessiz ve dingindi. Serap, yosun ve çam kokan taze bahar havasını derin derin soludu ama içindeki tedirginlik yatışmadı.

On dokuz yaşının derin, katıksız uykusunu zaman zaman bölen bu tür boğuntu rüyaların dış etkenlerden kaynaklandığını biliyordu. Gecenin dokusunda bir bozulma olmuştu. Ama ne? Evin içinde farklı bir ayak mı yürümüş-

tü? Bahçeden olağandışı bir hışırtı mı gelmişti? Gerçi Boğaz'ın Anadolu kıyısındaki küçük Mirgânköy, yabancı olmayan, kapıları gece gündüz kilitsiz duran, güngörmüş, sonra sönükleşmiş, kendi halinde, تنها bir köşeydi ama, kim bilir... Şu sırada yakın çevresinden geçmekte olan yanlış, kötü, ya da hiç değilse hayırlı sayılamayacak bir... bir şeylerin kendi zihnine sızıp uykusunu kemirmiş olduğunu, Serap içindeki sıkıntıdan biliyordu.

Kim bilir... Belki de Gazel yalının önündeki karanlık sulardan çıkıp gelmeye karar vermişti, en sonunda...

Serap kendi fantezisine gülmeye çalıştıysa da içi rahatlamadı. Şu ıssız saatte, nedeni belirsiz bir huzursuzlukla içi kalkmış durumdayken Gazel'i düşünmenin hiç de sırası değildi...

Balkona çıkınca ilk gözüne çarpan şey karşı ufukta, Arnavutköy sırtlarına doğru sarkan, eksilmiş, bakır kızılı ay oldu. Belli ki saat gece yarısını epey geçmiş, gecenin kıvamı incelmeye yüz tutmuştu. Ayın yansıması dümdüz, geniş bir yol halinde, Boğaz'ın şu saatte ayna gibi durgun sularını kıyından kıyıya geçerek Andelip Yalısı'nın duvarına ulaşıyordu.

Balkonda durduğu yerden Serap bu kırmızı ışığın kendi damarlarına da sızdığını, karşı ufuktan ona doğru bakan o göksel çehreyle kendi arasında bir bağ kurulduğunu hissetti. Gerçi kendisi Yahya Kemal'in şiirindeki Leyla gibi "gece koyda çıplak yıkanıyor" değildi, gene de, uzaktan onu gizemli gülümseyişle süzen bakış, o aynı bakıştı, her şeyi gören, bilen ama söylemeyen.

Hem yalnızca bu kadar da değil... İstediginde istediğini değişime uğratabilen bu gizemli bakış, Serap'ın çepeçevre tüm geceyle iletişim halinde olmasını sağlıyordu: İki yanında uzanan kıyı şeridi ve komşu yalılarla, bahçenin arkasındaki otobüs yolu, yolun gerisindeki çamlık yamaçlarla, hatta neredeyse gökteki yıldızlarla bile kendi arasında gözle görülmez-elle tutulmaz ama sahici ve güçlü bir bağlantı bulunduğunu Serap iliklerinde hissediyordu. Hava, kulağın

duyamadığı sesler, kıpırtılar, hışırtılarla dolmuştu sanki, şimdilik karman çorman, dolaşık, ne var ki biraz zamanla çözülecekler ve meramlarını ona ayan edeceklerdi elbet...

Çünkü bakireyim...

On altı yaşındayken bir gün, en yakın arkadaşı (ve komşusu) Yasemin'le, çok zaman yaptıkları gibi gene aşk, evlilik ve cinsellik üzerine konuşurlarken, Serap'ın bir ara ortaya çok kesin bir fikir sürmesi üzerine Yasemin, "Sen nerden bilebilirsin bunları, süt kuzusu?" diye dudak bükmüştü. Kendisi Serap'tan iki yaş kadar büyük, hem de uzun süredir nişanlıydı. "Nasıl bilebilirsin bunları, daha öpüşmedin bile!"

Serap hiç düşünmeden, "Belki de öpüşmediğim içindir!" diye karşılık vermişti.

Sonradan, düşününce, o anda üstünde durmadan vermediği bu yanıtın aslında çok yerinde bir yorum olduğu sonucuna varmıştı. Neden olmasın? Kim bilir, belki henüz öpüşmemiş olduğu için, bedeni başka bir beden kimyasından etkilenmemiş, duyguları başka bir insanın duygularına tutkuyla dolanıp düğümlememiş, zihni cinselliğin ışıldağıyla kamaşmamış olduğu içindir ki gözlemleri, sezisleri, düşünüşleri bu denli duru ve güçlüydü. Birçok şeylerin ona, eski deyimle "malum oluşu" da buna bağlanabilirdi: Bedensel ve ruhsal çatışmaların kalıntı ve döküntüleri henüz çevresiyle arasındaki iletişim yollarını tıkamamıştı ve ulaşacak adres arayan birtakım duygu ve düşünce iletileri bu yüzden ona ulaşabiliyordu. Neden olmasın?

O yıl okulda, Klasiklere meraklı edebiyat öğretmeni genç Amerikalı Miss, sınıfa eski bir Yunan trajedisi okutmuştu: kral babasının, savaş kazanmak uğruna kendi eliyle tanrılara kurban ettiği zavallı, gencecik bakire İfigenya'nın öyküsü. Bu öyküyü okuyunca Serap derin bir acımanın yanı sıra bir tür karanlık coşku da duymuştu: Evet, tanrılar da, tıpkı şu dünyadaki ölümlü erkekler gibi, bakirelere düşkün-

düler!

Bir kız okulunda, “kızlık”larını yitirecekleri mutlu gecenin hayaliyle yaşayan bir sürü sabırsız bakirenin arasında, kendisinin kendi bakireliği konusunda böyle sıra dışı bir bağlılık sürdürmesi Serap’ın çoktandır zihnini kurcalıyor, onu bu konuda düşünmeye itiyordu. Bakireliğin, salt bakirelik olduğu için derin bir gizem ve değer taşıdığıнын ayırında olmamak elde değildi, elbet. Öyle ya, İnsanoğlu, anımsanamayacak kadar eski çağlardan bu yana bakireleri yarıkutlu bir zümre saymış, onlara kimi zaman korku ve saygıyla yaklaşıp büyüdü nitelikler yüklemiş değil miydi? Eski söylence ve masallarla destanlar, İfigenya’yı savaş tanrısına sunan kral babanın yanı sıra, sağlığına kavuşmak için mutlaka bir bakireyle evlenmesi gereken illetli hükümdarlarla, her ay bir bakire yiyerek beslenen devlerle doluysa eğer, felaketten kurtulmak için yanardağlara, taşkınlara, kuraklığa bakireler kurban eden köylerle, kentlerle doluysa, ve yirminci yüzyılın yarısına varıldığı şu sırada hâlâ “kız”la “kadın” arasında bunca ayırım yapılıyorsa ve “kız” olmak hâlâ böylesine tılsımlı bir ayrıcalığa sahipse, Serap da kendi olağanüstü duyarlıklarını pekâlâ el değmemişliğine yorabilir ve kendini, yarı şaka da olsa, “*Asya Yakasının Bakire Bilicisi*” olarak görmeyi sürdürebilirdi. Bu ayrıcalıklı, gizli ve gizemli payeden kolay kolay vazgeçmek istemeyişi de doğal değil miydi?

Bakire Bilici bir de şimdi, kendi şu içindeki karanlık önsezinin kökenini bulup çıkarabilse!

Serap’ın sıkıntıyla kısılmış gözleri, ayın Boğaz sularına sermiş olduğu ışıktan seccadenin üzerinde, epey açıkta bir sandalın belli belirsiz sallanan siyah çizimini seçti. Ama bu şekil, onun içindeki tedirginliğin nedencesi olamayacak kadar uzaktaydı. Bir balıkçı mıydı acaba? Yoksa gecenin güzelliğini yaşamaya çıkmış şair ruhlu bir Boğaz kişisi mi? “*Kandilli yüzerken uykularda, mehtabı sürükledik sularda...*” Ya da uyku tutmamış, mehtap sarhoşu bir âşık: “*Bendim geçen ey sevgili sandalla denizden...*”

Serap belli belirsiz iini çekti. Böyle bir gecede insanın, sandalla penceresinin nnden geçen bir sevgilisi olması... dünyalara bedelmifş gibi geldi bir an; bakireliğin mistik ayrıcalığından vazgeçilmeye bile değermifş gibi geldi. Ve Serap gene, “Bu bakirelik tutkusunu gönül ilişkilerinden kaçınmak için kullanıyor olmayayım?” diye kendi kendini sorguladı. Arkadaşı Yasemin’in dediği doğruydu, daha öpüşme-mişti bile. Kendini aşk için saklıyordu. Hayır, okuldaki kimi aptal kızların dediği gibi, “açık olacağı adama” değil, aşkın kendisine saklıyordu. Günün birinde açık olacak ve geçen kızlığının dönüm noktasını aşk içinde yaşayacaktı... da, bu onun bu arada karşı cinsle birtakım hafif, tatlı ilişkiler kurmasına engel olmamalıydı değil mi? Aslında bir tür aşk provası olarak yararlı bile sayılabilecek uçar-kaar, keyifli ilişkilerin yolunu kapamamalıydı... Öyle değil mi?

Sonra çevresindeki kimi geçen kızların şu sıralarda bu tür ilişkiler yüzünden çektiklerini düşündü ve en az yirmi bir yaşına kadar her yönden “bakire” kalmak kararını yeniden pekiştirdi. Ama yirmi birini de pek geermemeye bakmalıydı. iek ve meyve gibi bakirenin de tazesinin makbul olduğunu bilmez değildi!

Gözlerini ve gönlünü manzaradan ayırıp balkon parmaklığına yürüdü, eğilip aşağıdaki siyah-yeşil gece loşluğuna baktı. Bahçe yle sessiz ve kıpırtısızdı ki Serap, yüreğini şimdi boğuk boğuk arpırtmaya başlamış olan kötü duygunun buradan kaynaklanmış olamayacağını düşündü. Derken birden, kayıkhanenin yan tarafındaki beyaz leylak kümelerinin arasında bir ateşböceğinin akıp söndüğünü gördü. Gerçi ateşböcekleri bu mevsime kalmazdı ama... Serap yanılmış olacağını düşünerek daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı ve aynı anda ışık gene kırpışıp söndü.

Ve o zaman Serap onu uykudan uyandıran, iini çürüten kötü duygunun bu küçük ışık akıntısında odaklandığını anladı. Ve de bu ışığın ateşböceği olmadığını... “Aptal Zerin!” dedi usulca. “Olan oldu demek en sonunda!” Yüreği, ucuna taş bağlanmışasına ağırlaşıp karanlık bir kayđı

kuyusunun dibine çökerken, “Aptal, gözükara, güzel ablam benim...” diye mırıldandı.

Başını kaldırınca gökteki takım yıldızların henüz yer değiştirmemiş olduğunu fark etti. Saat, ilk sandığı kadar geç değilmiş demek. Sabaha çok vardı daha. Uykusu bölünmüş ama tam kaçmamıştı. Gözkapakları dayanılmaz ağırlıktaydı, başı yastık istiyordu. Hafifçe üşümüştü de. Bu mayıs gündüzleri yaz gibi sıcak geçmesine karşın geceler hâlâ serindi. Serap yere kaymış olan örtüsüne sarınıp odasına girdi. Artık çözülemiş olduğu tedirginliğini unutmaya çalışarak yattı, yorganı çenesine, sonra alınına kadar çekti.

Tam o sırada iskele yönünden, gece bekçisi Rafet Efendi'nin üç kez üst üste çaldığı düdüğünün sesi duyuldu. Bu ses, içindeki sıkıntıya verilen avutucu bir yanıtmış gibi Serap Andelip, gözkapaklarının hemen altında karanlık, derin, gene de dost ve ılık bir göl gibi bekleyen uykuya kendini bıraktı...

“Söndür şu sigaranı, allasen!” diye Zerrin, dişlerinin arasından ıslık gibi keskin bir fısıltıyla Esat’ı payladı. “Serap görebilir!”

Genç adam sigarasından son bir nefes çekerek, “Nerden görecek allasen?” diye usulca güldü. “Hem uyanıp görse bile kuşkulanmaz ki, ateşböceği falan sanır. Serap bu!”

Gene de sigarayı deniz kıyısındaki taş parmaklığın vazoları arasından suya fırlattı ve uzandığı yerden biraz kayarak yandaki metruk kayıkhaneye kapısının kuytulduğuna doğru çekilmekten geri kalmadı.

Zerrin bu kez, “Serap o kadar salaktır, demeye mi getiriyorsun, sen şimdi yani?” diye çıkıştı, içinden kabaran öfkeyi yeni bir akış yoluna adeta kıvançla yönelterek. “Sen onun o çocuksu hallerine bakma, cin gibidir benim kardeşim.”

“Ben de, salaktır, demek istemedim ki, a canım! Ama kitap kurdu ya, hayalcidir biraz, işte. Cin gibidir ama cin fikirli değildir, masumdur.”

“Nasıl, yani, *masum*?” diye Zerrin, genç adamın tümcesinden bu sözcüğü dişleriyle koparıp çekti ve boğazına takılan, yutamadığı bir kılçıkmiş gibi onun yüzüne doğru tükürdü: “MASUM ne demek?”

Esat sabrını yitirmemeye çalıştığını belli eden, zor duyulur bir iç çekişiyiyle, “Yani akli fesada işlemez, temizdir,” dedi. “Ne bileyim ne demek, allasen, masumdur, işte.”

“Yani bakiredir, el değmemiş, masum genç kızdır, demek istiyorsun, öyle değil mi?”

Esat elini Zerrin’in ağzına kapamamak için kendini zor tuttu. Bir fısıldayış, nasıl böyle, kesici bir aygıt dönüşebiliyordu? “Yavaş konuşsana, Zerrin, şuracıktan Gazel duyup

gelecek sonra.”

“Bir de dalga geç, bakalım!”

“Ne dalga geçmesi, bir tanem? Tüm yalıtı uyandıracaksın.”

Zerrin onu dinlemeyerek, “Ben de hülyalıydım bir zamanlar,” diye, çok eski bir maziyi anarcasına konuştu. “Masumdum.” Şimdi usul usul ağlamaya başlamıştı. “Ben de bulutların üstünde gezen genç kızdım, bakireydim... sen... sen beni... iğfal etmeseydin...”

“İğfal etmek mi?” Esat panikle isyan arasında duraldı. “Sen aklını mı oynattın, Zerrin?” Sonra sesini sakın ve tok çıkmaya zorladı: “Seviştik biz. Birbirimizin olduk. Sevgilim, bir tanem, kendini isteyerek verdin bana, unutuyor musun?”

Zerrin tıkanmış gibi uzun, hıçkırıklı bir iç çekişiyle sustu. Hayır, Esat’la “sevişmiş” olduklarını unutmuyordu; keşke unutabilseydi! Esat’la birbirlerinden bir an bile ayrılmak istemeyerek, İstanbul sokaklarını rüya içinde, el ele dolaştıkları o baş dönmeli, balgünleri... o ilk öpüşmeler, çekingen, beceriksiz ve bir o kadar kan-kaynatıcı... Sonra elin elle, dudağın dudakla kenetlenmesi yetmez olunca, Esat’a dokunmak ve kendini dokundurtmak (galiba en çok da dokundurtmak) için dayanılmaz, sancılı bir zonklayış başlamıştı etinde; zamanla tüm yaşamı bu zonklamayı dindirmenin yollarını arayıp bulmaktan ibaret kalmıştı. Ve en sonunda, benliği tepeden tırnağa kör, beyinsiz bir açlık kesilmiş ve Zerrin bu açlığı doyurmak uğruna, gözü kapalı, “o gece”-ye sürüklenmişti...

Zerrin o gece, şu metruk, harap kayıkhanenin tahtaları üstünde olup bitenleri şimdi inanmazlık ve dehşetle anımsıyordu, bilmeden girdiği bir ameliyatı anımsarcasına. O soncul dokunuşların neşteri, teninde zonklayan sancıyı nihayet kesmişti kesmesine... de... Esat’a duyduğu sevgiyi de dağıtarak kabuk tutmayan bir yara yerine dönüştürmüştü. Öyle ki o gün-bu gündür içindeki en güçlü duygu pişmanlığın utancıydı. Ve Zerrin bu duyguyla nasıl baş edeceğini bileme-

diği için, utancı, durup durup Esat'a karşı kinli, kıpkızıl bir öfkeyle dışarı püskürüyordu...

Esat onun sessizliğinden cesaret alarak, “Zerrin ben...” diye kekeledi, “Zerrin, ikimiz de... kendimizi tutamadık işte...”

Zerrin'in çektiği özlemi aslında o da paylaşmıyor değildi: Henüz “sonuna kadar gitmemiş” oldukları o mutlu günlere dönmenin keşke bir yolu olsaydı! O günlerde Esat sevdiği kızla “sonuna kadar gitmenin” cennete girmekle eşanlı olacağına inanırdı. Sanki çok eskilerden bildiği ve uzun süre ayrı kaldıktan sonra yeniden kavuşacağı bir iklim: Vaat edilmiş ve anımsanan Cennet. Gene de Zerrin'i zorlamak, kandırıp baştan çıkarmak gibi şeyler aklına gelmemişti. Şimdi ne derse desin, Zerrin de onun ateşine denk bir ateşle yanıt vermişti. Ve sonunda bir gece birlikte cennetin eşiğine gelmişlerdi... ama eyvah ki Esat cennete girdiğini sandığı anda kendini bambaşka, mutluluğa düşman bir iklimde buluvermişti: O geceden bu yana Zerrin onu cennetin, değil içine almak, semtinden bile geçirmiyordu.

“Zerrin, sevgilim, ben de senin kadar masumdum, inan. Bakma benim öyle cartcurt konuşup bilgiçlik tasladığıma... ilk kadınımdın sen benim.”

“Kadın deme bana!” diye Zerrin, gözyaşları yeniden boşanarak, kesik hıçkırıqlarla çemkirdi. “Kadın olmak istemiyorum ben. Genç kız olmak istiyorum... Gene, eskisi gibi, masum...” Yumrukları, silmeye çalıştığı gözyaşlarıyla sırsıklam, Esat'ın göğsünü dövüyordu. “Kızlığımı nasıl çaldınsa geri ver bana. Masumluğumu, temizliğimi...”

“Zerrin, dur... yavrum benim, yavaş gel. Ne yapıyorsun, Zerrin, yüzümü yırtıyorsun!”

“Kırlattın sen beni!”

Zerrin tükenmiş hıçkırıqlarla Esat'ın göğsüne yığılıp kaldı. Esat elini onun başına koymayı sonunda göze alabilirdi ve usul usul, adeta gizlice, saçlarını okşamaya başladı.

“Zerrin, o türlü düşünceler bize göre değil. Sevdiğim için istedim ben seni; sen de sevdiğin için kendini bana ver-

din, eşsiz sevgilim benim. Bundan daha güzel bir şey düşünemiyorum ben, sevişen iki kişi arasında...”

Zerrin ateş gibi yanan ıslak yüzünü Esat'ın göğsüne bastırıldı. Genç adam gömleğinin üstünden onun o küçük, hafif kalkık burnunun, mırıldayırken kıpırdayan dudaklarının sımsıcaklığını duyuyordu, ağlamış bir yüzün nemli sıcaklığı... Onu arzu etmemek elinde değildi. Şu anda bile! Şehvetinin aniden kabarmasını ona hissettirmemek için usulca geri çekildi. Zerrin'in başını, yüzüne bakmak bahanesiyle göğsünden kaldırdı. Ne kadar güzeldi bu kız, (ama şimdi perişan) omuzlarına dökülen dalgalı koygun saçları, ay ışığında bembeyaz görünen yürek biçimi yüzü, kocaman karanlık gözleriyle! Esat şimdi dudaklarını bastırıp öpebilseydi onu, hâlâ son iç çekişiyse aralık duran dudaklarından!

“Evleneceğiz, Zerrin!” dedi Esat en derin, en içten, en ciddi sesiyle. “Yıl sonu sınavları biter bitmez evleneceğiz. Nikâh işlemleri de o zamana kadar anca tamamlanır, nasılsa! Ondan sonra da sonsuza dek mutlu olacağız,” diye ekledi. “Çocuklarımız olacak,” demek üzereydi ama Zerrin'in şu anda bunu kaldıramayıp yeniden ağlamaya başlamasından korktuğu için yalnızca, “Sonsuza dek beraber,” diyerek Zerrin'in ellerini tutup avucunda sıktı.

Her zaman buyurgan, hatta yer yer hırçın olan bu sevgili yaratığı şu güçsüz, çaresiz ânında böyle avutup yatıştırabilmek, içine öyle ılık ve tatlı bir sahiplenme duygusu, öyle zevkli bir üstünlük gururu veriyordu ki!

Zerrin, “Korkuyorum, Esat,” diye fısıldadı. Sesi hâlâ titriyordu ama öfke patlaması geçmiş gibiydi.

Esat rahat bir soluk alarak, “Ben hiç korkmuyorum, sevgilim,” diye, deminki tok sesiyle konuştu. “Ben sevgimizden eminim, bir tanem, beraberliğimize de hazırım, hem de sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Serap'a söylemeliyim,” dedi Zerrin ansızdan. “Bir an önce. Yoksa beni asla bağışlamaz. Ama nasıl, nasıl yapacağım bunu? Ödüm kopuyor, Esat!”

“İstersen ben söyleyeyim.”

“Yok, bana yaraşır. Hem de cesaretimi kaybetmeden

söylemeliyim. Hemen yarın sabah...”

“Kolay değil, farkındayım, ama yapabilirsin. Serap da senden yana olacaktır, gözünü bile kırpmadan. Sana tapar, biliyorsun. Sonra açık fikirli kızdır. Bizi yargılamayacaktır.”

“Öyledir,” dedi Zerrin. Dalgın ama kesin konuşmuştu. “Hadi, sen artık git, Esat. Yarın fakülteye geç kalma sakın.”

Gene eski Zerrin olmuş gibiydi. Esat ufak bir iç burkuntusu duymaktan kendini alamadı. Demin kurduğu üstünlüğü daha şimdiden yitirmeye başlamıştı bile. Zerrin’in çaresiz ve muhtaç anları öyle sayılıydı ki!

“Sen de hemen yat uyu, dinlen, sevgilim. Biliyorsun... Adam gibi planlar yapmalıyız artık.”

“Biliyorum... Yarın sabah geç kalmam ama vapuru falan kaçırsam hemen merak etmelere kalkma.”

İskele yönünden beri gece bekçisi Rafet Efendi’nin üst üste üç kez çaldığı düdüğünün sesi duyuldu.

“Bekle,” dedi Zerrin. “O geçsin, ondan sonra.”

Esat onu öpmeye hâlâ cesaret edemeyerek, “İyi uyu,” dedi. “Ben Üsküdar’dan ilk vapura binerim. İskelede bekliyordur, nasılsa. Biner, alt katta bir güzel uyku çekerim.”

“Ta Üsküdar’a yürüyeceksin ama.” Zerrin, deminden beri ilk kez, sesinde bir sevecenlikle konuşmuştu.

Esat, “Sanki yürümediğim yolmuş gibi!” diye gülererek omuz silktili.

Zerrin’in saçlarının tepesine, acele, kaçamak bir öpücük kondurdu, sonra leylakların arasından usulca sıyrılarak bir saat kadar önce aralık bıraktığı bahçe kapısından asfalta çıktı. Düdüğünün sesi şimdi Kandilli yönünden duyulan gece bekçisi Rafet Efendi’yle dönüş turunda karşılaşmak için ne yapabileceğini tasarlayarak yürümeye başladı.

* * *

Yalıdan birkaç adım uzaklaşır uzaklaşmaz, genç adamın hiçbir zaman uzun süre bastırılmayan neşeli mizacı içsel bir zemberek gibi, küçük bir gülüşle boşaldı: “Sen beni Üsküdarlara yürüyorum sanadur, bir tanem!”

NIHAL YEĞİNOBALI

GAZEL

ROMAN

Fotoğraf: Paula Delvaux

Klasik on dokuzuncu yüzyıl romanından yaptığı birbirinden güzel çevirilerle olduğu kadar romanlarıyla da Türkiye’de geniş bir okur kitlesine ulaşmış olan yazar **Nihal Yeğinoğlu**’nın yeni romanı *Gazel*, aşkın, gençlik duygularının insan ruhunda uyandırdığı yenilikleri, değişimleri anlatıyor. Kendini bir bakire bilici olarak gören ve başına gelen türlü sıkıntıları bakire oluşuna bağlayan Serap’tan kardeşi Zerrin’e, İstanbul’un kaybolmaya yüz tutmuş daha pek çok güzel insanına uzanan kahramanlarıyla *Gazel*, okurlarımıza eski melodramların tadına doyum olmaz hüznü ve nostaljisi ile konuk olacak. Nihal Yeğinoğlu’nun yalın, ama alabildiğine derinlikli, duyarlı, tadına doyum olmaz Türkçesi *Gazel*’i inandırıcı, kahramanlarını da canlı kılıyor.

KAPAK RESMİ: PAUL DELVAUX

ISBN 978-975-07-0758-2

9 789750 707582

<http://www.canyayinlari.com>